



PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 24 listopada 2023 r.

DNR-5.720.10.2023.AMS

DECYZJA nr DNR-1 / 45 / 2023

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku CHOMIK M. ŚWIEŻY sp. j. z siedzibą w Gdowie o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 października 2023 r., nr DNR-1/35/2023, postanawiam:

na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm., dalej jako „k.p.a.”) w zw. z art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222, dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie pkt II.

UZASADNIENIE

W toku kontroli nr WPR.8361.56.2023, inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie stwierdzili w ofercie handlowej CHOMIK M. ŚWIEŻY sp. j. z siedzibą w Gdowie, dalej jako „strona”, produkt: kamyczki fluorescencyjne Garden Line 100 sztuk, DOS 2705, kod EAN 5901292682705, dalej jako: „kamyczki” lub „produkt”.

Kwestionowany produkt to kamyczki fluorescencyjne dostępne w różnych wersjach kolorystycznych i przeznaczone do dekorowania domu lub ogrodu. Kamyczki pakowane są po 100 sztuk w przezroczystą, plastikową torebkę zakończoną papierową etykietą. Na etykiecie podano następujące informacje: „Kamyczki Fluorescencyjne, świecą w ciemności, 100 sztuk”



„Garden Line”, dane producenta: „CHOMIK S.J., ul. Cegielniana 875, 32-420 Gdów, www.chomik.pl”, „Wyprodukowano w P.R.C”, „DOS2705”, kod EAN 5901292682705”, a także wskazano nazwę produktu w językach obcych oraz naniesiono informację o przeznaczeniu produktu.

W wyniku przeprowadzonej organoleptycznej oceny bezpieczeństwa produktu w oparciu o ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r. w sprawie dodatkowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i znakowania produktów, które stwarzają zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne niż rzeczywiste przeznaczenie (Dz. U. Nr 71, poz. 644; dalej jako: „rozporządzenie”) inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej stwierdzili, że kamyczki swoim wyglądem (tj. kolorem, kształtem i rozmiarem) przypominają środki spożywcze i przez to wskazują na inne niż rzeczywiste przeznaczenie, tzn. są „imitacjami”, które mogą być, szczególnie przez małe dzieci, uznane za cukierki (landrynki). Z uwagi na to podobieństwo dzieci mogą podjąć próbę konsumpcji produktu. Ustalono również, że pojedyncze kamyczki mieszczą się całkowicie w cylindrze do badania małych części, który stanowi urządzenie pomiarowe imitujące przełyk małego dziecka. Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie stwierdzili, że oceniany produkt stwarza poważne zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów (małych dzieci), z uwagi na możliwość podjęcia próby ich konsumpcji, co z kolei może skutkować zadławieniem się dziecka. Ponadto połknięty kamyczek może utknąć w krtani małego dziecka blokując w ten sposób drogi oddechowe i doprowadzając do uduszenia się małego konsumenta.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego i pismem z 19 kwietnia 2023 r. powiadomił przedsiębiorcę CHOMIK M. ŚWIEŻY sp. j. z siedzibą w Gdowie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa kamyczków oraz w sprawie nałożenia na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa. W tym samym piśmie Prezes UOKiK wezwał stronę do przekazania informacji na temat liczby produktów wprowadzonych na rynek, kanałów ich dystrybucji wraz ze wskazaniem średniej ceny sprzedaży netto, a także do przedstawienia listy dystrybutorów krajowych oraz zagranicznych produktu. Organ nadzoru poprosił także o informację na temat ewentualnych skarg lub reklamacji dotyczących produktu.

Pismem z 4 maja 2023 r. strona poinformowała, że jest importerem kamyczków, które kupowała od producenta chińskiego w latach 2017-2022. Strona postępowania oświadczyła, że produkt był sprzedawany przede wszystkim hurtowo, a także oświadczyła, że na stanie

magazynowym posiada 1 486 sztuk produktu oraz nie otrzymała żadnych skarg ani reklamacji dotyczących wprowadzanych na rynek kamyczków. Jednocześnie wskazała średnie ceny w jakich produkt był sprzedawany hurtowo (9,35 zł) i w bardzo niewielkich ilościach detalicznie (14,19 zł). Do pisma strona postępowania załączyła także listę 66 dystrybutorów polskich oraz 12 dystrybutorów zagranicznych, a także sześć faktur zakupu wraz z dokumentami SAD.

Postanowieniem z 29 maja 2023 r., wydanym na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wyznaczył stronie termin 45 dni na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt. W postanowieniu wskazano jakie działania powinny zostać podjęte oraz jakie dowody należy przekazać organowi nadzoru na ich potwierdzenie. Postanowienie zostało doręczone stronie 2 czerwca 2023 r.

W piśmie z 13 lipca 2023 r., strona poinformowała, że wycofała kamyczki ze swojej oferty handlowej, a także zwróciła się drogą elektroniczną do wszystkich swoich dystrybutorów, zarówno krajowych, jak i zagranicznych, informując ich o stwarzanych przez produkt zagrożeniach. Wezwała również do wycofania produktu z rynku. Jednocześnie strona postępowania załączyła dowody poświadczające wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez kamyczki w postaci 37 oświadczeń dystrybutorów o nieposiadaniu już na stanie magazynowym produktu oraz faktury korygujące od 41 dystrybutorów, poświadczające zwrot 872 kompletów produktu. Dodatkowo strona oświadczyła, że wszystkie wstrzymane i wycofane z rynku produkty zostały zabezpieczone i spakowane na oddzielnej palecie i umieszczone w niedostępnym miejscu. Jednocześnie zwróciła się do organu nadzoru z pytaniem, czy po zmianie oznaczenia produktu, tj. po zamieszczeniu na nim wyraźnej informacji, że produkt nie nadaje się do spożycia i należy go trzymać z dala od dzieci, nie mogłaby go ponownie wprowadzić na rynek. Ponadto strona poinformowała, że 194 komplety kamyczków zostały komisyjnie zełomowane, ponieważ nie nadawały się do dalszego magazynowania, a następnie wyrzucone do kontenera z odpadami zmieszany. Strona postępowania załączyła do pisma dokumentację fotograficzną potwierdzającą zmagazynowanie wycofanych z rynku kamyczków oraz dokumentację fotograficzną potwierdzającą zełomowanie 194 produktów.

W odpowiedzi na zapytanie strony Prezes UOKiK pismem z 16 sierpnia 2023 r., poinformował stronę, że w przypadku imitacji środków spożywczych oznakowanie produktu ostrzeżeniami i informacją o ich przeznaczeniu nie jest wystarczające do wyeliminowania stwarzanych zagrożeń oraz wezwał ją do przekazania dowodów utylizacji produktów zabezpieczonych w jej magazynie lub zwrotu ich do dostawcy.

Pismem z 31 sierpnia 2023 r. strona przekazała dowody poświadczające utylizację 2 164 kompletów kamyczków przez zewnętrznego przedsiębiorcę specjalizującego się w odbiorze odpadów budowlanych.

Pismem z 15 września 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a także zgłoszonych żądań.

Decyzją z 5 października 2023 r., nr DNR-1/35/2023 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- I. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu: kamyczki fluorescencyjne Garden Line 100 sztuk, DOS 2705, kod EAN 5901292682705, wprowadzonego na rynek przez stronę stwierdził, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt i umorzył postępowanie administracyjne,
- II. za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Powyższa decyzja została doręczona stronie 11 października 2023 r.

25 października 2023 r. wpłynął do Urzędu (data nadania 23 październik 2023 r.) wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (dalej jako „wniosek”) zakończonej wydaniem ww. decyzji z 5 października 2023 r., nr DNR-2/35/2023 (dalej jako „zaskarżona decyzja”).

Strona przedmiotem zaskarżenia objęła pkt 2 zaskarżonej decyzji i wniosła o odstąpienie od nakładania kary pieniężnej.

Zdaniem strony w sprawie nie powinno dojść do zastosowania kary pieniężnej. Odnosząc się do jej funkcji wychowawczej wskazano, że zachowanie strony w trakcie postępowania było wzorowe, co pozwala przyjąć, że w przyszłości będzie dokładać wszelkich starań, by sprzedawane przez nią produkty spełniały wymagania, a sytuację objętą postępowaniem można uznać za jednorazowy i rzetelnie naprawiony błąd. Zaś w zakresie funkcji represyjnej podniesiono, że strona poniosła dotkliwe konsekwencje związane z wycofaniem produktu i jego utylizacją w wysokości ok. 20 000 zł. Poniesione koszty to: utrata przychodu z wycofanej ze sprzedaży części produktu, koszty wywozu odpadów (524,88 zł), wycofanie ze sprzedaży (11 728,88 zł) oraz koszty pracownicze związane z zaangażowaniem pracowników w proces informowania kontrahentów, odbioru towaru, utylizacji i wywozu towaru (7 200 zł). Na powyższą okoliczność dołączyła fakturę za wywóz odpadów oraz dokument wydanie wewnętrzne. Zatem nałożenie kary pieniężnej stanowi nadmierne obciążenie strony, której postawa w postępowaniu została oceniona jako wzorowa.

We wniosku wskazano, że nieprawidłowo został oceniony stopień i okoliczności naruszenia obowiązków. W ocenie strony stopień naruszenia jest znikomy biorąc pod uwagę małą ilość wprowadzonego na rynek produktu i małą skalę działalności strony, a zagrożenie powodowane przez zakwestionowany produkt niewielkie. Ponadto działanie strony nie było celowe. Produkt był przeznaczony dla dorosłych, więc niska jest prawdopodobieństwo trafienia kamyczków w ręce osób małoletnich, tym bardziej nieświadomych na tyle, by potraktować je jako produkt spożywczy. Ponadto w trakcie długiego okresu sprzedaży nie doszło do żadnego wypadku z ich udziałem.

W zakresie ustalonej korzyści majątkowej strona wskazała, że realna korzyść jest znacznie niższa, gdyż przy wyliczaniu nie uwzględniono kosztów uzyskania przychodu. Dodatkowo realny zysk jest znikomy, z uwagi na poniesione koszty związane z wycofaniem i utylizacją produktu.

Pismem z 31 października 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę, iż toczy się postępowanie w sprawie z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz pouczył o prawach i obowiązkach strony określonych przez k.p.a. w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego

podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II k.p.a. o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę. Jednakże w przypadku gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, wówczas gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są poprzez instytucję wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 k.p.a. Stosownie do tego przepisu od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. W tym miejscu należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 k.p.a. przez „ministra” należy rozumieć Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 k.p.a. Oznacza to, że od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – nie przysługuje odwołanie lecz wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w zw. z art. 127 k.p.a. wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie.

Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 k.p.a. (por. wyroki NSA z 17 listopada 2000 r., sygn. akt I SA 1543/99 i z 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, wszystkie powołane wyroki dostępne są na stronie <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo

2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo

3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt VII SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Z uwagi na zaskarżenie decyzji w części dotyczącej wysokości nałożonej kary pieniężnej, co stanowi pkt II zaskarżonej decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I tej decyzji jest ostateczne z upływem terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego wyłącznie w zakresie objętym zaskarżeniem.

W niniejszej sprawie pozostaje bezsporne i nie kwestionowane przez stronę, że jest ona producentem, zgodnie z art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, który stanowi, iż za producenta uznaje się przedstawiciela wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela – importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne.

Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia produkty, które stwarzają zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne niż rzeczywiste przeznaczenie, zwane „imitacjami”, nie mogą posiadać cech i właściwości wywołujących u konsumentów, zwłaszcza u małych dzieci, przeświadczenia, iż są to środki spożywcze, jeżeli próba konsumpcji imitacji może powodować zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzi.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Strona nie kwestionując ustaleń, iż kamyczki nie są produktem bezpiecznym, podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt. W efekcie doszło do umorzenia postępowania na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, gdyż strona usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt. Zgodnie z tym przepisem organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń. Innymi słowy, jeśli były przyczyny zagrożenia, które następnie zostały usunięte i w następstwie doszło do umorzenia postępowania, to oznacza, że produkt nie był bezpieczny.

Fakt, że produkt nie jest bezpieczny, a podmiotem odpowiedzialnym za jego wprowadzenie na rynek jest strona oznacza, że strona dopuściła się naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i jednocześnie wyczerpane zostały przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes wskazuje, że chociaż sama ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4a Kary pieniężne” ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w kpa („Dział IVa Administracyjne kary pieniężne). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy kpa w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar

administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 k.p.a.). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. (...) Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Na mocy § 3 ww. przepisu organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Do czasu wydania zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., a zatem aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art. 189f k.p.a.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie można uznać, że w niniejszej sprawie zaistniała znikoma waga naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Dodatkowo autor wyjaśnił, że przesłanka przewidziana tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W kontekście tak rozumianej znikomej wagi naruszenia prawa, Prezes UOKiK uznał, że przesłanka ta nie występuje w niniejszej sprawie. Strona w okresie od grudnia 2017 r. do marca 2022 r. kupowała produkt od chińskiego producenta, który następnie wprowadzała na rynek za pośrednictwem przede wszystkim 78 dystrybutorów (66 polskich i 12 zagranicznych). Zatem przez długi okres czasu i zasięg naruszenia był duży z uwagi na sprzedaż nie tylko dystrybutorom krajowym, ale również zagranicznym. Przy ocenie wagi naruszenia prawa nie można pominąć, że wprowadzony na rynek produkt stwarzał poważne zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów i to konsumentów należących do kategorii konsumentów podlegających szczególnej ochronie – małych dzieci, ponieważ narażał ich na ryzyko utraty zdrowia lub życia – z uwagi na możliwość połknięcia i zadławienia się, bądź utkwienia w krtani części produktu, który swoim wyglądem imituje produkt spożywczy (cukierek – landrynkę). Ponadto nadal u konsumentów znajdują się 7 462 komplety, przy czym nie bez znaczenia jest, iż w jednym komplecie znajduje się 100 pojedynczych kamyczków, stwarzając tym samym poważne zagrożenie dla ich zdrowia i życia.

Zatem z uwagi na znaczny sposób naruszenia dobra jakim jest zdrowie i życie konsumentów nie uprawnionym jest twierdzenie, że waga naruszenia prawa jest znikoma.

W związku z opisanymi okolicznościami, zdrowie konsumentów, jako interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zostało w znaczny sposób narażone. Tak więc mimo, że strona zaprzestała co prawda naruszenia prawa i podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, to jednak nie zaistniała w sprawie przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa warunkująca możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Jeśli zaś chodzi o drugą z przesłanek powodujących odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, to również nie ma zastosowania w sprawie, ponieważ Prezes UOKiK nie posiada żadnych informacji, z których by wynikało, że strona została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ, a także sama strona nie wskazała, aby taka okoliczność miała miejsce.

Odnosząc się do zarzutów wniosku w tym zakresie podniesionych, Prezes UOKiK wyjaśnia, że chybione jest twierdzenie iż liczba wprowadzonych kamyczków jak i skala prowadzonej działalności jest mała. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, że produkt nie jest jednoelementowy, bowiem jeden komplet kamyczków składa się ze 100 pojedynczych kamyczków. Tak więc skoro u konsumentów pozostają 7 462 komplety, to oznacza, że jest to 746 200 pojedynczych kamyczków i to nie komplet stanowi zagrożenie, lecz właśnie pojedynczy kamyczek z uwagi na jego niewielką wielkość, która powoduje że może zostać połknięty i w efekcie może dojść do zadławienia się, bądź utkwienia w krtani. Również nie można uznać że prawdopodobieństwo trafienia kamyczków w ręce osób małoletnich jest nikłe, gdyż są one przeznaczone dla osób dorosłych, ponieważ osoby dorosłe wykorzystują je do ozdabiania swoich gospodarstw domowych, w których niejednokrotnie przebywają też mali konsumenci. Fakt braku skarg, czy reklamacji jest okolicznością przemawiającą na korzyść strony, aczkolwiek nie może być traktowany jako wyznacznik tego, że nie doszło do żadnego wypadku. Jeśli zaś chodzi o skalę prowadzonej działalności, to tak jak zostało to wskazane powyżej, zasięg naruszenia był duży z uwagi na sprzedaż nie tylko dystrybutorom krajowym, ale również zagranicznym.

Odnosząc się do argumentu, że działanie strony nie było celowe Prezes UOKiK podkreśla, że możliwość zastosowania dolegliwości finansowej w postaci administracyjnej kary pieniężnej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny. Zatem podnoszony fakt braku celowości w działaniu strony nie jest przesłanką, ani do nienakładania administracyjnej kary pieniężnej, ani do oceny znikomości naruszenia prawa.

Przesłanki uprawniające organ do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej zostały powyżej wskazane i szczegółowo wyjaśniono dlaczego nie mają one zastosowania w niniejszej sprawie. Również kwestia przesłanki znikomości naruszenia prawa została powyżej wyjaśniona i w wyniku jej analizy zostało ustalone, że nie znajduje ona zastosowania w sprawie oraz nie wiąże się z brakiem umyślności działania strony, a w tym świadomości w działaniu.

Dodatkowo w kwestii świadomości należy wyjaśnić, że jest ona brana pod uwagę przy rozważaniu możliwości nałożenia kary na dystrybutora na podstawie art. 33a ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za dostarczanie produktów, o których wie, lub o których, zgodnie z posiadanymi informacjami i doświadczeniem zawodowym powinien wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa. Zatem w przypadku braku świadomości kara nie może być na niego nałożona. Natomiast jako, że strona niniejszego postępowania nie jest dystrybutorem, tylko producentem, czego jak wskazano powyżej nie kwestionuje, to powyższy przepis nie stanowił podstawy nakładania na stronę administracyjnej kary pieniężnej.

Podstawę prawną nałożenia na producenta administracyjnej kary pieniężnej stanowi art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Tak więc kwestia braku celowości w działaniu strony, która została podniesiona we wniosku, nie jest kryterium ustawowym brany pod uwagę przy określaniu kary.

Organ wyjaśnia, że kara przewidziana w art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest administracyjną karą pieniężną, czyli, zgodnie z definicją zawartą w art. 189 b k.p.a., sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Ze sposobu sformułowania art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów wynika, że „decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 ubp” (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt VI SA/Wa 2024/16). Tak jak zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji nakładanie kar – względnie samo zagrożenie nimi – stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o

ogólnym bezpieczeństwie produktów przez podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania, a także przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli powinna stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Zatem organ, w świetle regulacji art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów miał prawo nałożyć na producenta karę pieniężną do wysokości 100 000 zł.

Prezes UOKiK nakładając karę miał na uwadze ocenę całokształtu okoliczności sprawy, a określając jej wysokość uwzględnił zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć okoliczności (przemawiające na korzyść przedsiębiorcy oraz jego obciążające), takie jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”.

Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z dnia 29 listopada 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1185/98). Innymi słowy podmiot prowadzący działalność gospodarczą powinien znać i przestrzegać przepisów prawa i dokładać należytej staranności, aby jego wprowadzane przez niego na rynek produkty były bezpieczne. Tym bardziej zasadne jest takie oczekiwanie od podmiotu, który prowadzi działalność od wielu lat, co wynika z wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Okolicznością również przemawiającą na niekorzyść producenta jest wskazany powyżej fakt wprowadzenia na rynek produktu – kamyczków stwarzających poważne zagrożenie dla

zdrowia, a nawet życia małych konsumentów. Należy bowiem pamiętać, że produkt ten stanowi imitację, czyli mimo, że nie jest produktem spożywczym, ma cechy, które mogą wywołać u osób o zmniejszonej zdolności poznawczej (głównie u małych dzieci) przeświadczenie, iż jest to produkt spożywczy (cukierki – landrynki). Z uwagi na możliwość podjęcia próby konsumpcji produktu przez małe dziecko, może dojść do utknięcia w krtani pojedynczego kamyka, a następnie do zablokowania dróg oddechowych i zadławienia, podduszenia, a nawet uduszenia się małego dziecka.

Kolejne okoliczności obciążające stronę stanowią: fakt długiego okresu wprowadzenia produktu (lata 2017-2022) oraz znaczna liczba tych produktów może wciąż znajdować się u konsumentów (7 462 komplety – w skład każdego kompletu wchodzi 100 pojedynczych kamyczków), przez co małe dzieci mogą nadal być narażone na poważne ryzyko stwarzane przez te produkty. Tak więc skutkiem wprowadzania kwestionowanego produktu na rynek jest znaczący sposób naruszenia dobra chronionego, jakim jest zdrowie i życie konsumentów.

Z kolei okolicznościami łagodzącymi są:

- wzorowy sposób współpracy z organem nadzoru, przejawiający się w przekazywaniu bez zbędnej zwłoki wszelkich wyjaśnień i dokumentów, a także proponowanie przez stronę rozwiązań mających na celu szybkie wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt;
- brak postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów dotyczących tego typu produktów;
- brak skarg i reklamacji związanych ze stwierdzoną nieprawidłowością.

Oznacza, to że podnoszona we wniosku współpraca została uwzględniona jako okoliczność przemawiająca na korzyść strony przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej.

Jak zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji, kryterium pomocniczym przy określaniu wysokości kary pieniężnej jest wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę ze sprzedaży produktów. Pojęcie korzyści majątkowej zostało zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem czy zyskiem. W tym miejscu odnosząc się do podniesionego we wniosku faktu osiągnięcia przez stronę znacznie niższej realnej korzyści, niż ustalonej w toku postępowania, Prezes UOKiK wyjaśnia, że cywilistyczne rozumienie pojęcia „korzyści majątkowej” na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów uzyskania przychodu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W

orzecznictwie sądów administracyjnych powszechnie przyjmuje się, że posłużenie się przez organ pomocniczo wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa jest prawidłowe na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Przyjęcie przedstawionej przez skarżącą wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów. Należy zaakcentować, że taki sposób ustalania korzyści majątkowej został pozytywnie oceniony przez orzecznictwo sądów administracyjnych.

W rozpoznawanej sprawie korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa (7 462 sztuk produktu = 8 334 kompletów - 872 kompletów) i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę - 9,35 zł (pomijając pojedyncze przypadki sprzedaży detalicznej i cenę produktu oferowanego w ramach sprzedaży detalicznej). Korzyść majątkowa ze sprzedaży 7 462 sztuk produktu wyniosła zatem 69 769,70 zł. Przy określaniu korzyści majątkowej Prezes UOKiK uwzględnił to, że strona przekazała dowody potwierdzające wycofanie z rynku 872 kompletów produktu.

Należy pamiętać, że korzyść majątkowa jest to kryterium pomocnicze, a więc wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni na wysokość kary i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia, zaś określając wysokość kary Prezes UOKiK wziął również pod uwagę szereg innych wyżej wskazanych okoliczności.

Odnosząc się do podniesionej we wniosku okoliczności poniesionych kosztów związanych z wycofaniem produktu i jego utylizacją, Prezes UOKiK wyjaśnia, że w części stanowią one konsekwencję wprowadzenia na rynek produktu, który nie jest produktem bezpiecznym, jak koszty pracowników zaangażowanych w proces wycofania produktu z rynku, zaś w pozostałym zakresie są konsekwencją podjętej przez stronę decyzji o zniszczeniu produktu. Należy przypomnieć, że strona została wezwana do przedstawienia dowodów utylizacji produktu lub jego zwrotu do dostawcy i to strona podjęła decyzję o utylizacji produktu, a nie o zwrocie do dostawcy i poniosła jej koszty. Ponadto poniesione przez stronę koszty związane z wycofaniem produktu z rynku i jego utylizacją nie stanowią substytutu administracyjnej kary pieniężnej oraz nie zostały przez ustawodawcę uwzględnione jako okoliczność brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary.

W opinii Prezesa UOKiK wymierzona w zaskarżonej decyzji kara jest adekwatna do naruszenia, zaś jej wysokość spełni swoją funkcję prewencyjną, gdyż jest wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość zapobiegającym powstawaniu nagannych praktyk rynkowych oraz funkcję

represyjną, ponieważ stanowi dolegliwość dla przedsiębiorcy. Wymierzając karę organ miał również na uwadze jeden z celów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a mianowicie zapewnienie bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi na decyzję zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiszczyć wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę

na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępcą Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
Marcin Poturalski
/podpisano elektronicznie/